

Πώς να μην ασχοληθώ με τα αυτοκίνητα, αφού ως και το ονοματεπώνυμό μου ήταν μάρκα αυτοκινήτου... Το όνομά μου είναι Δημήτρης. Του Αγίου Δημήτριου «βοήθειά μας» του Σαλονικιού γιορτάζω... Μεγάλωσα πλάι στην Καμάρα. Τα χέρια μου από μικρός, γεμάτα γράσο. Ο πατέρας μου είχε συνεργείο στην Καλαμαριά και με έμπασε γρήγορα στη δουλειά, για να δώ πως βγαίνει το ψωμί. Όσο καλά τα

πήγαινα με τις μηχανές, τόσο τα έκανα μαντάρια και συνεχίζω με τις γυναίκες... «*Μούσκαρο*» με φώναζε η συγχωρεμένη η μάνα μου, η Ζηνοβία, από τη Νότια Γαλιά του Ρεθύμνου.

Είχα το ονοματεπώνυμο, απέκτησα και τη χάρη και έτσι το 1964 κατηφόρισα στην Αθήνα και πάτησα φρένο έξω από του Σαρακάκη το συνεργείο... Ακριβή η ζωή όμως στη πρωτεύουσα! Η ντάμα και ο βαλές με άφηναν στον... Άσσο. Να 'ναι καλά οι συμπαίχτες νεκροφοράκηδες που με έμπασαν στη «*δουλειά της... αναπαύσεως*» και μπορούσα έτσι να συνεχίσω τον τζόγο... Κάποια μέρα, μεταξύ πρώτου και δεύτερου μνήματος, κιάλαρα και τη Σεβαστή να μαδάει στεφάνια και να γεμίζει σακούλες από τα *Prisunic Μαρινόπουλος* για το μπουζουξίδικο που δούλευε...

Αμέσως έπαθα έρωτα με την Αμαριώτισσα... Κορίτσι από την επαρχία, με αρχές βλέπετε... Το κάστρο ήταν απόρθητο... Αυξήθηκαν και τα έξοδα παράστασης... Και κάπως έτσι, για να αυξήσω και τα δικά μου έσοδα, ξεκίνησα να παρκάρω καλογουαλισμένες *Μπούικ* και ακριβές Μερσεντές έξω από τον Νταλκά... Εγώ έφερα το αίσθημα να εργαστεί στο μαγαζί... Εκείνη λουλουδού και εγώ παρκαδόρος... Της έβγαλα και τραγούδι...

*«Λουλουδού μου, λουλουδού μου, μού 'χεις πάρει πια τον νου μου!
Εσύ είσαι η Θεά, και όχι αυτή που το λαλά!»*

Η Σέβη μου, μπορεί να επιμένει για τις αφάν γκατέ κηδείες με τα Παρίσια και τα κυπαρίσσια, μα εγώ της είπα... Πάπαλα. Θα κατηφορίσουμε στο Ρέθυμνο να ανοίξουμε εκεί την επιχείρησή μας, που έχει μπόλικες βεντέτες και θα έχουμε καθημερινή οριζόντια πελατεία...